

άνθο-κόμος, -ον (κόμη), στολισμένος με λουλούδια, ποικιλόχρωμος, ευανθής, σε Ανθ.

άνθο-κράτέω, μέλ. *-ήσω*, κυβερνώ, εξουσιάζω στα λουλούδια, σε Λουκ.

άνθό-κροκος, -ον (κρέκω), επεξεργασμένος με λουλούδια ή ο ανοιχτόχρωμος, σε Ευρ.

άνθολκή, ή (άνθέλκω), έλξη, τράβηγμα προς την αντίθετη κατεύθυνση, αντίσταση, αντίδραση, σε Πλούτ.

άνθολογία, ή, συλλογή λουλουδιών, σε Λουκ. · οι *Άνθολογίαι* ήταν συλλογές μικρών ελληνικών ποιημάτων και επιγραμμάτων από διάφορους συνθέτες, τις οποίες ο εκδότης είχε συλλέξει ως ανθοδέσμη.

άνθο-λόγος, -ον (λέγω), αυτός που μαζεύει λουλούδια, σε Ανθ. · με γεν., αυτός που αποζητά το άνθος κάποιου πράγματος, στο ίδ.

άνθ-ομολογέομαι, μέλ. *-ήσομαι*, Μέσ., **I**. πραγματοποιώ αμοιβαία συμφωνία, *πρός τινα*, σε Δημ. **II**. ομολογώ ελεύθερα και αβίαστα, σε Πλούτ. **II**. ανταποδίδω ευχαριστίες, σε Κ.Δ.

άνθ-οπλίζω, μέλ. *-ίσω*, οπλίζω εναντίον — Παθ., παρατάσσομαι ενάντια σε, *τινί*, σε Ευρ. — Μέσ., οπλίζομαι, σε Ξεν.

άν-θορεΐν αντί *άνα-θορεΐν*, απαρ. αορ. β΄ του *άναθρώσχω*.

άνθ-ορμέω, μέλ. *-ήσω*, είμαι αγκυροβολημένος ενάντια σε, *τινί*, σε Θουκ. · *πρός τινα*, στον ίδ.

άνθος, -εος, τό · γεν. πληθ. *άνθέων*, ακόμα και στην Αττ. **I. 1.** άνθος, λουλούδι, μπουμπούκι, σε Όμηρ. κ.λπ. **2.** γενικά, οτιδήποτε εμφανίζεται στην επιφάνεια, αφρός, άφρισμα. **II.** μεταφ., **1.** το άνθος ή ακμή της ζωής, *ήβης άνθος*, σε Όμηρ. Ιλ. · *ώρας άνθος*, σε Ξεν. · *χροΐας άνθος*, η ακμή της επιδερμίδας, σε Αισχύλ. · επίσης, η ακμή στρατεύματος και παρομοίως, σε Αισχύλ., Θουκ. · *τό σόν άνθος*, η δική σου περηφάνεια ή τιμή, σε Αισχύλ. **2.** το ύψος ή ύψιστο σημείο οποιουδήποτε πράγματος, καλού ή κακού, *έρωτος*, στον ίδ. · *μανίας*, σε Σοφ. **III.** φωτεινότητα, λαμπρότητα, σε Θεόγν. · στον πληθ., τα φωτεινά χρώματα, σε Πλάτ. · *άλος άνθεα*, δηλ. το μωβ, σε Ανθ.

άνθ-οσμίας, -ου, ό (άνθος, όσμή), αρωματικός, εύοσμος από λουλούδια, λέγεται για το κρασί, *οΐνος άνθ*, με ένα όμορφο «μπουκέτο», σε Αριστοφ. · ομοίως, *άνθοσμίας* μόνο του, σε Ξεν., Λουκ.

άνθοσύνη, ή (άνθος), άνθηση, πλούσια βλάστηση, ανάπτυξη, σε Ανθ.

άνθοφορέω, μέλ. *-ήσω*, φέρω, κουβαλώ λουλούδια, σε Ανθ.

άνθο-φόρος, -ον (φέρω), αυτός που έχει λουλούδια, λουλουδάτος, σε Αριστοφ., Ανθ.

άνθο-φυής, -ές (φυή), ποικιλόχρωμος, σε Ανθ.

άνθράκιά, -ās, Επικ. **-ιή, -ής, ή (άνθραξ)**, **1.** σωρός από ξυλοκάρβουνα, ζεστή θράκα, σε Όμηρ. Ιλ. · *άνθρακιās άπο*, ζεστός από τη χόβολη, σε Ευρ. **2.** μαύρη αιθαλώδης στάχτη, σε Ανθ.

άνθράκίας, -ου, ό (άνθραξ), άνδρας μαύρος όπως το κάρβουνο, σε Λουκ.

άνθράκίζω, μέλ. *-ίσω (άνθραξ)*, φτιάχνω κάρβουνα από, ψήνω ή καίω, σε Αριστοφ.

άνθράκίομαι, παρακ. *ήνθράκωμαι*, Παθ., (άνθραξ), καίγομαι και γίνομαι στάχτη, απανθρακώνομαι, σε Αριστοφ.

άνθραξ, -ās, **ό**, κάρβουνο, ξυλάνθρακας, σε Αριστοφ., Θουκ.

άνθρήνη, ή, σφήκα, σε Αριστοφ. (άγν. προέλ.).

άνθρήνιον, τό (άνθρήνη), σφηκοφωλιά, σε Αριστοφ.

άνθρωπ-άρεσκος, -ου, ό, αυτός που εναρεστεί τους ανθρώπους, σε Κ.Δ.

άνθρωπάριον, τό, υποκορ. του *άνθρωπος*, ανθρωπάριο, ανθρωπάκι, σε Αριστοφ.

άνθρωπέη, συνηρ. **-πῆ** (ενν. *δορά*), *ή*, το ανθρώπινο δέρμα, σε Ηρόδ.

άνθρώπειος, -α, -ον, Ιων. **-ήϊος, -η, -ον, I. 1.** αυτός που ανήκει ή χαρακτηρίζει τον άνθρωπο, ανθρώπιος, σε Ηρόδ. κ.λπ.· *άνθρώπεια πήματα*, τέτοια στα οποία υπόκειται ο άνθρωπος, σε Αισχύλ.· *άνθρωπήϊα πρήγματα*, ανθρώπινες σχέσεις, ανθρώπινη περιουσία, σε Ηρόδ.· *τό ανθρώπειον*, είτε η ανθρωπότητα είτε η ανθρώπινη φύση, σε Θουκ. **2.** ανθρώπιος, αυτός που ταιριάζει σε άνθρωπο, σε Ηρόδ., Πλάτ. **3.** ανθρώπιος, αντίθ. του μυθικός, σε Ηρόδ. **II.** επίρρ. **-ως**, ανθρώπινα, κατά πάσα ανθρώπινη πιθανότητα, σε Θουκ.· *άνθρ. φράζειν*, μιλώ όπως αρμόζει σε άνθρωπο, σε Αριστοφ.

άνθρωπεύομαι, αποθ., είμαι η ενεργώ ως ανθρώπινο ον, σε Αριστ.

άνθρωπήϊος, -η, -ον, Ιων. αντί *άνθρώπειος*.

άνθρωπίζω, μέλ. **-ίσω**, είμαι ή πράττω ως άνθρωπος, σε Λουκ.

άνθρωπικός, -ή, -όν (άνθρωπος), αυτός που χαρακτηρίζει ή αναφέρεται στον άνθρωπο, ανθρώπιος, σε Πλάτ.· επίρρ. **-κῶς**, σε Λουκ.

άνθρώπιος, -η, -ον και -ος, -ον (άνθρωπος), I. 1. αυτός που χαρακτηρίζει, προέρχεται ή ανήκει σε άνθρωπο, ανθρώπιος, σε Ηρόδ. κ.λπ.· *ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον*, ὅλη η ανθρωπότητα, στον ιδ.· *τὸ ἀνθρ. γένος*, σε Πλάτ.· *τὰ ἀνθρ. πράγματα* ή *τάνθρώπινα*, τα ανθρώπινα ζητήματα, η ανθρώπινη κατάσταση, στον ιδ. **2.** ανθρώπιος, ο αρμόζων σε άνθρωπο, στον ιδ., Αριστ. **II. 1.** επίρρ., *ἀνθρωπίνως ἀμαρτάνειν*, διαπράττω ανθρώπινα, δηλ. αφέσιμα σφάλματα, σε Θουκ. **2.** φιλόανθρωπα, ήρεμα, ευγενικά, σε Δημ.

άνθρώπιον, τό, υποκορ. του *άνθρωπος*, ανθρωπάριο, Λατ. homuncio, σε Ευρ., Ξεν.· ελεεινός άνθρωπος, σε Ξεν.

άνθρωπίσκος, ὁ = *άνθρώπιον*, σε Ευρ., Πλάτ.

άνθρωπο-δαίμων, -ονος, ὁ, ή, άνθρωπος και θεός, δηλ. θεοποιημένος άνθρωπος, σε Ευρ.

άνθρωπο-ειδής, -ές (εἶδος), ὅμοιος με άνθρωπο, ὅμοιος προς την ανθρώπινη μορφή, σε Ηρόδ.

άνθρωπο-θύσια, ή, ανθρώπινη θυσία, σε Στράβ.

άνθρωπο-κτόνος, -ον (κτείνω), αυτός που σκοτώνει ανθρώπους, δολοφόνος, σε Ευρ. **II.** προπαροξ., εφοδιασμένος με σφαγιασμένους ανθρώπους, στον ιδ.

άνθρωπολόγος, -ον (λέγω), αυτός που μιλά για τον άνθρωπο, σε Αριστ.

άνθρωποποιία, ή, δημιουργία ανθρώπου ή ανθρώπων, σε Λουκ.

άνθρωπο-ποιός, -όν (ποιέω), δημιουργός ανθρώπων, σε Λουκ.

ἄνθρ-ωπος, ὁ (πιθ. από το *ἀνήρ ὄψ*, αυτός που έχει ανθρώπινο πρόσωπο)· **I. 1.** άνθρωπος, Λατ. homo (όχι vir), αντίθ. προς τους θεούς, *ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων*, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** με ή χωρίς άρθρο για να υποδηλώσει τον άνθρωπο εν γένει, σε Πλάτ. κ.λπ. **3.** στον πληθ., ανθρωπότητα, ανθρώπινο γένος, *ἀνθρώπων, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν*, σε Ομήρ. Ιλ.· *ὁ ἄριστος ἐν ἀνθρώποις ὄρνυξ*, το καλύτερο ορτύκι στον κόσμο, σε Πλάτ.· *μάλιστα, ἥκιστα ἀνθρώπων*, περισσότερο, λιγότερο απ' ὅλους, σε Ηρόδ. κ.λπ. **4.** μαζί με άλλο ουσ. για να δώσει περιφρονητική σημασία, *ἄνθρ.*

ὑπογραμματεύς, συκοφάντης, σε Ρήτ.· ομοίως homo histrio, σε Κικ.· ομοίως, *άνθρωπος* ή *ὁ άνθρωπος* μόνο του, ο συνάνθρωπος, το άτομο, σε Πλάτ.· επίσης στην κλητ. απευθυνόταν περιφρονητικά στους δούλους, *άνθρωπε ή ὦ άνθρωπε*, σε Ηρόδ., Πλάτ. **II.** θηλ. (όπως επίσης θηλ. είναι και το homo), η γυναίκα, σε Ηρόδ. κ.λπ.· με σημασία ελέους και οίκτου, σε Δημ.

άνθρωπος, κράση του *ὁ άνθρωπος*.

ἀνθρωποσφάγω (σφάττω), σφαγιάζω άνδρες, σε Ευρ.
ἀνθρωπο-φάγω, ἦ, τρώω ανθρώπους ἢ ανθρώπινη σάρκα, σε Ηρόδ.
ἀνθρωποφάγια, ἦ, ἡ βρώση ανθρώπων, σε Αριστ.
ἀνθρωπο-φάγος, -ον (φάγειν), αυτός που τρώει ανθρώπους, σε Αριστ.
ἀνθρωπο-φύης, -ές (φυή), αυτός που ανήκει στην ανθρώπινη φύση, σε Ηρόδ.
ἀν-θρώσκω, ποιητ. αντί *ἀνα-θρώσκω*.
ἀνθ-υβρίζω, μέλ. *-ίσω*, μεταχειρίζομαι υβριστικά ο ένας τον άλλο, ανταποδίδω την ύβρη, σε Ευρ., Πλούτ.
ἀνθ-υπάγω[ᾶ], μέλ. *-ζω*, προσάγω σε δίκη με τη σειρά μου, σε Θουκ.
ἀνθυπᾶτεύω, εἶμαι ανθύπατος, σε Πλούτ.
ἀνθυπᾶτικός, -ή, -όν, ανθυπατικός.
ἀνθ-ύπᾶτος, -ον, ανθύπατος, Λατ. pro consule, σε Πολύβ. κ.λπ.
ἀνθ-υπείκω, μέλ. *-ζω*, υποχωρώ αμοιβαία, εις ανταπόδοση, *τινί*, σε Πλούτ.
ἀνθύπεις, -εως, ἦ, αμοιβαία υποχώρηση, σε Πλούτ.
ἀνθ-υπηρετέω, μέλ. *-ήσω*, υπηρετώ σε ανταπόδοση, *τινί*, σε Αριστ.
ἀνθ-υποκρίνομαι[ῖ], Ιων. **ἀντυπ-**, Μέσ., **I.** αποκρίνομαι, ανταπαντώ, σε Ηρόδ. **II.** υποκρίνομαι, προσποιούμαι με τη σειρά μου, *ὄργην*, σε Λουκ.
ἀνθ-υπόμνυμαι, Μέσ., ορκίζομαι με ένορκη διαβεβαίωση για το αντίθετο, σε Δημ.
ἀνθ-υποπτεύω, μέλ. *-σω*, υποπτεύομαι αμοιβαία — Παθ., *ἀνθυποπτεύεται*, υπόκειται στην υποψία ότι..., σε Θουκ.
ἀνθ-υπουργέω, μέλ. *-ήσω*, ανταποδίδω ευεργεσία, αντευεργετώ· *τινί τι*, σε Ηρόδ., Ευρ.
ἀνθ-υφίστάμαι, Παθ., με Ενεργ. αόρ. β' *ἀνθυπέστην· ἀνθυποστήναι* (ενν. χορηγός γενέσθαι), αναλαμβάνω να υπηρετήσω ως χορηγός αντί κάποιου άλλου, σε Δημ.
άνια, Ιων. **άνιη**, Αιολ. **όνια, ἦ, 1.** λύπη, θλίψη, μελαγχολία, στενοχώρια, σε Ομήρ. Οδ., Ησίοδ. κ.λπ. **2.** Ενεργ., *δαιτός άνιη*, αίτια ενοχλήσεως, σε Ομήρ. Οδ. (Στον Όμηρ. και Σοφ. *ἰ ἦ ἰ*· στους άλλους ποιητές, *ἰ*), (αμφίβ. προέλ.).
άνια, Δωρ. αντί *ήνια*.
ἀνιάζω[ῖ], αόρ. α' *ήνιάσα*. **I.** θλίβω, στενοχωρώ, με αιτ. προσ., σε Όμηρ. **II.** αμτβ., εἶμαι θλιμμένος ἢ στενοχωρημένος, αισθάνομαι λύπη, θλίψη, στον ίδ.· με dot., για ἢ εξαιτίας κάποιου πράγματος, σε Ομήρ. Ιλ.
ἀν-ιάομαι, αποθ., θεραπεύω εκ νέου, επανορθώνω, σε Ηρόδ.
ἀνιᾶρός, -ά, -όν, Ιων. **ἀνιηρός, -ή, -όν** (*ἀνιάω*), **I. 1.** ενοχλητικός, στενάχωρος, θλιβερός, λέγεται για πρόσωπα, σε Ομήρ. Οδ.· *έχθροῖς άνιαροί*, σε Αριστοφ.· λέγεται για ζώα, σε Ηρόδ.· επίρρ. *άνιαρῶς*, σε Σοφ. **2.** λέγεται για πράγματα, επίπονος, λυπηρός, μελαγχολικός, σε Θεόγν. κ.λπ.· ανώμ. συγκρ., *άνιηρέστερος*, σε Ομήρ. Οδ. **II.** Παθ., θλιμμένος, οικτρός, σε Ξεν.· επίρρ. *-ρῶς*, άθλια, οικτρά, στον ίδ. (Στον Όμηρ. και Σοφ. πάντοτε *ἰ*, στους άλλους ποιητές *ἰ*).
ἀν-ιάτος, [ῖ] Ιων. **-ιητος, -ον** (*ἀν-στερητικό και ίατός*), **1.** αθεράπευτος, σε Πλάτ. κ.λπ. **2.** λέγεται για πρόσωπα, αδιόρθωτος, στον ίδ.· *άνιάτως έχειν*, είναι ανίατο, αθεράπευτο, αγιάτρευτο, στον ίδ.
ἀν-ιάχω[ᾶ], κραυγάζω, φωνάζω δυνατά· με αιτ., επαινῶ μεγαλόφωνα, σε Ανθ.
άνιαώ, [ᾶν] γ' ενικ. παρατ. *ήνια*, μέλ. *άνιάσω [ᾶ]*, Επικ. *άνιήσω*, αόρ. α' *ήνιάσα*, Δωρ. *άνιᾶσα* — Παθ. *άνιῶμαι*, Ιων. γ' πληθ. ευκτ. *άνιώατο*· γ' πληθ. παρατ. *ήνιῶντο*· μέλ. σε Μέσ. τύπο, *άνιάσομαι*, Επικ. β' ενικ. *άνιήσαι*, αόρ. α' *ήνιάθην*, Ιων. *-ήθην*· παρακ. *ήνιήμαι*· (*άνια*)· (*ἰ* στον Όμηρ. και Σοφ. *ἰ*

στους άλλους ποιητές). Όπως το *ἀνιάζω*, στεναχωρώ, θλίβω, με αιτ.· *ὁ δρῶν σ' ἀνιᾶ τὰς φρένας*, σε Σοφ. — Παθ., είμαι θλιμμένος, στενοχωρημένος, σε Ομήρ. Οδ. κ.λπ.· με ουδ. επίθ., *τοῦτ' ἀνιᾶμαι*, στενοχωριέμαι μ' αυτό, σε Σοφ.· μτχ. αορ. α' ως επίθ., λυπημένος άνθρωπος, σε Όμηρ.

ἀν-ιδεῖν, απαρ. αορ. β' του *ἀνοράω*.

ἀν-ιδρῦτος, -ον = *ἄιδρυτος*.

ἀν-ιδρωτί, επίρρ. (*ιδρώω*), χωρίς ιδρώτα· μεταφ. χωρίς μόχθο, χωρίς κόπο, σε Ομήρ. Ιλ.· οκνηρά, νωχελικά, τεμπέλικα, σε Ξεν.

ἀνί-δρωτος, -ον (ιδρώω), αυτός που δεν έχει ιδρώσει ή δεν έχει εξασκήσει τον εαυτό του, σε Ξεν.

ἀν-ιεῖς, -ιεῖ, β' και γ' ενικ. του *ἀνίημι*· **ἀν-ίεις, ἀν-ίει**, β' και γ' ενικ. παρατ. (όπως αν προερχόταν από το *ἀνιέω*).

ἀν-ιέρος, -ον, I ανόσιος, μη αγιασμένος, βέβηλος, σε Αισχύλ.· *ἀνιέρος ἀθύτων πελάνων*, ανιέρος εξαιτίας μη προσφερομένων θυσιών, σε Ευρ. **II** μη καθιερωμένος, σε Πλάτ.

ἀν-ιερόω, μέλ. -*ώσω*, αφιερώνω, αναθέτω, *τί τινι*, σε Πλάτ.

ἀν-ιεῦνται, Ιων. γ' πληθ. του *ἀν-ιάομαι*.

ἀν-ίημι, -ης, ἦ (επίσης *ἀνιεῖς, -εῖ* όπως από το *ἀνιέω*), -*ησι*· παρατ. *ἀνίην*, β' και γ' ενικ. -*εις, -ει*, Ιων. γ' ενικ. *ἀνιέσκε*, επίσης *ἠνίει*· μέλ. *ἀνήσω*, παρακ. *ἀνεῖκα*, αορ. α' *ἀνήκα*, Ιων. *ἀνέηκα*· ο Όμηρ. έχει επίσης ένα γ' ενικ. μέλ. *ἀνέσει*, γ' πληθ. αορ. *ἄνεσαν*, ευκτ. *ἀνέσαιμι*, μτχ. *ἀνέσαντες* (όπως αν προερχόταν από *ἀν-έζω*)· γ' πληθ. αορ. β' *ἀνεῖσον*, προστ. *ἄνες*, Επικ. γ' ενικ. υποτ. *ἀνήη*· απαρ. *ἀνεῖναι*, μτχ. *ανείς* — Παθ., *ἀνιέμαι*, παρακ. *ἀνεῖμαι*, Ιων. γ' πληθ. παρακ. *ἀνέονται* (όπως αν προερχόταν από το *ἀν-εόω*)· αορ. α' μτχ. *ἀνεθείς*· μέλ. *ἀνεθήσομαι (ἀνί-*, Επικ. *ἀνί-*, Αττ.· αλλά ο Όμηρ. έχει *ἀνιεῖ, ἀνιέμενος*), **I** στέλνω πάνω ή μπροστά, σε Όμηρ. κ.λπ.· λέγεται για τη γη, αναβλύζω, σε Ομηρ. Ύμν.· λέγεται για τα θηλυκά, παράγω, σε Σοφ. — Παθ., αναπέμπομαι, παράγομαι, σε Αισχύλ. κ.λπ.· στέλνω πίσω από τον τάφο ή τον Κάτω Κόσμο, στον ίδ. κ.λπ. **II** αναπέμπω, αναβάζω, ανοίγω, σε Όμηρ., Ευρ. **III. 1** επιτρέπω να φύγει, αφήνω, σε Όμηρ. κ.λπ.· με γεν. πράγμα., *δεσμῶν ἀνίει*, τους απήλλαξε από τα δεσμά τους, σε Ομήρ. Οδ.· αφήνω ατιμώρητο, σε Ξεν. **2** *ἀν. τινι*, αφήνω ελεύθερο μεμιάς, *ἀν. κύνας*, Λατ. *canes immittere*, σε Ξεν.· απ' όπου, *ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες*, σε Ομήρ. Ιλ.· με απαρ., ωθώ ή προτρέπω κάποιον να κάνει κάτι, σε Όμηρ. **3** *ἀν. τινὰ πρὸς τι*, επιτρέπω να φύγει για κάποιο σκοπό, σε Ηρόδ.· *ἀν. τινὰ μανίας*, απαλλάσσω από την τρέλα, σε Ευρ. **4** αφήνω, επιτρέπω σε κάποιον να κάνει κάτι, με αιτ. και απαρ., σε Ηρόδ. κ.λπ.· ομοίως, *ἀν. κόμην*, την αφήνω να κρέμεται χαλαρή, σε Ευρ. **5** Μέσ., με αιτ., *κόλπον ἀνιεμένη*, αποκαλύπτοντας το στήθος της, σε Ομήρ. Ιλ.· *αἶγας ἀνιέμεναι*, γδέρνοντας κατσίκες, σε Ομήρ. Οδ. **6** απελευθερώνω, αφήνω ακαλλιέργητο, λέγεται για έδαφος αφιερωμένο σε θεό, σε Θουκ. — Παθ., αφιερώνομαι, παραδίνομαι, σε Ηρόδ.· λέγεται για ζώα αφιερωμένα σε θεό, τα οποία αφήνονταν ελεύθερα και ανενόχλητα, στον ίδ.· ιδίως στην μτχ. Παθ. παρακ. *ἀνειμένος*, σε Σοφ. κ.λπ. **7** χαλαρώνω, ηρεμώ, ξεσφίγγω, σε Ηρόδ., Πλάτ.· έπειτα, παραμελώ, εγκαταλείπω, αμβλύνω, σε Σοφ., Θουκ. κ.λπ. — Παθ., μεταχειρίζομαι απρόσεχτα, σε Θουκ. **8** ομοίως αμτβ. στην Ενεργ., κοπάζω, καταπέφτω, λέγεται για τον άνεμο, σε Σοφ. κ.λπ.· *οὐδὲν ἀνιέναι*, μην υποχωρώντας καθόλου, σε Ξεν.· με μτχ., εγκαταλείπω ή σταματώ να κάνω, *ὕων οὐκ ἀνίει (ὁ θεός)*, σε Ηρόδ.· με γεν., απέχω από κάτι, σε Ευρ., Θουκ.

ἀνηρός, -ή, -όν, Ιων. αντί *ἀνιαρός*.

άνικα[ῖ], Δωρ. αντί *ήνικα*.

άν-ίκανος[ῖ], -ον, ακατάλληλος, αναρμόδιος, ανεπαρκής, σε Βάβρ.

άν-ίκετευτος, -ον (ίκετεύω), αυτός που δεν έχει προσευχή, μη ικετευτικός, σε Ευρ.

άν-νίκητος[ῖ], Δωρ. -**ἄτος**, -ον (*νικάω*), ανίκητος, ακαταμάχητος, αήττητος, σε Ησίοδ. κ.λπ.

άν-ίλεως[ῖ], -ον, ανηλεής, άσπλαχνος, σε Κ.Δ.

άν-ιμάω, μέλ. -*ήσω* (*ανά, ίμάς*), μόνο στον ενεστ. και παρατ. · **I.** αντλώ νερό μέσω δερματικών λωρίδων· γενικά, ανασύρω ή ανέλκω, σε Ξεν.· επίσης Μέσ., *άνιμῶμαι*, σε Λουκ. κ.λπ. **II.** αμτβ. (ενν. *έαυτόν*), ανεβαίνω, σε Ξεν.

ἄνιος, -ον (άνία) = *άνιαρός*, σε Αισχύλ.

άνιόχος, Δωρ. αντί *ήνιόχος*.

ἄν-ιππος, -ον, 1. αυτός που δεν έχει άλογο, που δεν επιβαίνει σε πλάτη αλόγου, σε Ηρόδ., Σοφ.· αυτός που δεν έχει άλογο για να ιππεύσει, σε Αριστοφ. **2.** λέγεται για χώρες μη κατάλληλες για άλογα, σε Ηρόδ.

άνίπταμαι, αποθ., = *ανάπετομαι*.

άνιπτό-πους, ό, ή, γεν. -*πόδος*, με άπλυτα πόδια, σε Ομήρ. Ιλ.

ἄν-νιπτος, -ον (νίζω), **1.** άπλυτος, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** αυτός που δεν έχει ξεπλυθεί, σε Αισχύλ.

ἄνις, Μεγαρ. αντί *ἄνευ*, σε Αριστοφ.

άν-ισος, -ον (ῖσος), άνισος, ασύμμετρος, σε Πλάτ. κ.λπ.· επίρρ. *άνισως*, άδικα, σε Δημ.

άνίσότης, -ητος, ή (ἄνισος), ανισότητα, σε Πλάτ. κ.λπ.

άν-ισώω, μέλ. -*ώσω* (*ανά, ισώω*), καθιστώ ίσο, εξισώνω, σε Ξεν. — Παθ., γίνομαι ίσος, σε Ηρόδ.

άν-ίστημι, Μτβ. Ενεργ. στον ενεστ., παρατ. *άνίστην*, μέλ. *άναστήσω*, ποιητ.

άνεστήσω, αόρ. α' *άνέστησα*, Επικ. *ἄνστησα*· επίσης στον αόρ. α' Μέσ.

άνεστησάμην·

A. I. 1. κάνω να σταθεί όρθιο, ανασηκώνω, *χειρός*, με το χέρι του, σε Ομήρ. Ιλ.·

εγείρω από ύπνο, ξυπνώ, σε Ομήρ. Ιλ.· μεταφ., *άν. νόσον*, σε Σοφ.· σηκώνω από

τους νεκρούς, σε Ομήρ. Ιλ., Αισχύλ.· από τη δυστυχία, σε Σοφ. **2.** λέγεται για

πράγματα, ορθώνω, χτίζω, ανεγείρω, σε Ηρόδ. κ.λπ.· ομοίως, *άν.τινα χαλκοῦν*,

ορθώνω χάλκινο άγαλμα προς τιμή του, σε Πλούτ.· Μέσ. αόρ. α' *άναστήσασθαι*

πόλιν, χτίζω μόνος μου μια πόλη, σε Ηρόδ. **3.** ξαναχτίζω, επιδιορθώνω,

επανεγκαθιστώ, σε Ευρ., Δημ. **4.** θέτω προς αγορά, σε Ηρόδ. **II.** εγείρω, προκαλώ σε

κίνηση, ερεθίζω, διεγείρω, σε Ομήρ. Ιλ.· καλώ στα άρματα, ξεσηκώνω το

στραύτευμα, σε Θουκ.· *άν. πόλεμον επί τινα*, σε Πλούτ. **III. 1.** κάνω ανθρώπους να

ξεσηκωθούν, να επαναστατήσουν, σπάζω μια συμμαχία, σε Ομήρ. Ιλ., Ξεν. **2.** κάνω

ανθρώπους να φύγουν από τα σπίτια τους, μεταναστεύω, μετατοπίζω, σε Ομήρ.

Οδ., Ηρόδ. κ.λπ. **3.** κάνω τους ίκετες να σηκωθούν και να αφήσουν το ναό, σε

Ηρόδ., Θουκ. **4.** λέγεται για αθλητές, ξεκινώ ένα αγώνισμα, κηρύσσω την έναρξη, σε

Ξεν. **B.** Αμτβ. σε ενεστ. και παρατ. *άνίσταμαι, -μην*, σε μέλ. *άναστήσομαι*, σε αόρ. β'

άνέστην, παρακ. *άνέστηκα*, Απτ. υπερσ. *άνεστήκη*· επίσης στον αόρ. α' Παθ.

άνεστάθην [ἄ]· **I. 1.** σηκώνομαι, για να μιλήσω, σε Όμηρ. κ.λπ.· σηκώνομαι από τη

θέση μου ως ένδειξη σεβασμού, Λατ. *assurgere*, σε Ομήρ. Ιλ.· σηκώνομαι από το

κρεβάτι, στο ίδ. κ.λπ.· σηκώνομαι από τους νεκρούς, ανασταίνομαι, στο ίδ.·

επανακάμπτω από αρρώστια, αναρρώνω, σε Ηρόδ. **2.** εγείρομαι ως υπέρμαχος, σε

Ομήρ. Ιλ., Σοφ.· με δοτ., σηκώνομαι για να παλέψω ενάντια σε, τινι, σε Ομήρ. Ιλ.· πᾶσιν ὃς ἀνέστη θεοῖς, σε Αισχύλ. **3.** λέγεται για κτίρια και αγάλματα, ορθώνομαι, ανοικοδομούμαι, ανεγείρομαι, σε Ευρ., Πλούτ. κ.λπ. **4.** λέγεται για ποταμό, υψώνομαι, φουσκώνω, σε Πλούτ. **II. 1.** σηκώνομαι να φύγω, ξεκινώ, απέρχομαι, σε Ευρ., Θουκ. κ.λπ. **2.** αναγκάζομαι να μεταναστεύσω, σε Θουκ.· χρησιμοποιείται για χώρα, ερημώνομαι, μειώνομαι ως προς τον πληθυσμό, σε Ηρόδ., Ευρ.· οὐκέτι ἀνισταμένη, μη υποκείμενη πλέον σε μετανάστευση, σε Θουκ. **3.** χρησιμοποιείται για δικαστήριο, συγκαλούμαι, σε Δημ. **4.** λέγεται για κυνήγι, διεξάγομαι, σε Ξεν. **ἀν-ιστορέω**, μέλ. -ήσω, ερωτώ να μάθω, ερευνώ για, σε Σοφ.· με αιτ. προσ. και πράγμ., ρωτώ κάποιον σχετικά με κάτι, σε Αισχύλ., Σοφ.· ομοίως, *ἀν.τινά περί τινος*, σε Ευρ.

ἀν-ιστόρητος, -ον (ἀν-στερητικό *ιστορέω*), αδαής περί της ιστορίας, ανιστόρητος· επίρρ. *ἀνιστορήτως ἔχειν τινός*, είμαι ανενημέρωτος σχετικά με ένα ζήτημα, σε Πλούτ.

ἀν-ίστω, συνηρ. από το *ἀν-ίσταο*, Παθ. προστ. του *ἀνίστημι*.

ἀν-ίσχω, βλ. [ἀν-έχω](#).

ἀνίσωσις[ι], -εως, ἢ (ἀνισώω), εξίσωση, σε Θουκ.

ἀν-ιχνεύω, μέλ. -σω (*ἀνά, ἰχνεύω*), ανιχνεύω, εντοπίζω ως κυνηγητικό σκυλί, σε Ομήρ. Ιλ.· γενικά, ανιχνεύω, αναζητώ, εξερευνώ, σε Πλούτ.

ἀν-ιώατο, Ιων. γ' πληθ. ευκτ. του *ἀνιάομαι*.

ἀν-νεῖμαι, ποιητ. αντί *ἀνα-νεῖμαι*, απαρ. αορ. α' του *ἀνανέμω*.

ἀν-νεῖται, Επικ. αντί *ἀνα-νεῖται*, γ' ενικ. του *ἀνανέομαι*.

ἀν-νέφελος, Επικ. αντί *ἀνέφελος*.

Ἄννιβίζω, μέλ. -σω (*Ἄννιβας*), είμαι με το μέρος του Ἄννιβα, σε Πλούτ.

ἀν-οδηγέω, μέλ. -σω, (καθ)οδηγώ προς τα πίσω, σε Βάβρ.

ἄν-οδος, -ον (ἀν-στερητικό *ὁδός*), αυτός που δεν έχει δρόμο, αδιέξοδος, απροσπέλαστος, σε Ευρ., Ξεν.

ἄν-οδος, ἢ (ἀνά, ὁδός), δρόμος προς τα πάνω, όπως αυτός για την Ακρόπολη, σε Ηρόδ.· ταξίδι στην ενδοχώρα, ιδίως στην Κεντρική Ασία, στον ίδ., σε Ξεν.

ἀν-οδύρομαι[ῶ], μέλ. -ῦροῦμαι, αποθ., ξεκινώ θρήνο, σε Ξεν.

ἄ-νοήμων, -ον (νοέω), ο χωρίς νόηση, αυτός που δεν έχει αντίληψη, σε Ομήρ. Οδ.

ἄ-νόητος, -ον, I. 1. ακατανόητος, ακατάληπτος, σε Ομηρ. Ὑμν. **2.** ο μη περιλαμβανόμενος στον κύκλο των διανοημάτων, ο μη οξυδερκής, σε Πλάτ.

II. Ενεργ., αυτός που δεν καταλαβαίνει, ανόητος, μωρός, Λατ. ineptus, σε Ηρόδ., Αττ.· ὠνόητε, εσύ, ανόητε! σε Αριστοφ.· *ἀνόητα*, ανοησίες, στον ίδ.· επίρρ. -τως, σε Πλάτ. κ.λπ.

ἄνοιᾶ, αρχ. Αττ. **ἀνοιά**, Επικ. **ἀνοίη, ἢ (ἄνοος)**, ἔλλειψη κατανόησης, αντίληψης, αφροσύνη, σε Ηρόδ. κ.λπ.· ὑπ. *ἀνοίας*, σε Αισχύλ.· *πολλή ἄνοιᾶ (έστι) πολεμῆσαι*, σε Θουκ.

ἀν-οίγνυμι και ἀν-οίγω, Επικ. **ἀνα-οίγω**, σε Ομήρ. Ιλ.· παρατ. *ἀνέωγον*, Επικ. επίσης *ἀν-ῶγον*, σπανίως *ἤνοιγον*, Ιων. και Επικ. *ἀνα-οίγεσκον*· μέλ. *ἀν-οίζω*, αόρ. α' *ἀν-έωξα* ή *ἤνοιξα*, Ιων. *ἄνοιξα*, ποιητ. *ἀνῶξα*, παρακ. *ἀν-έωχα* ή *-έωγα* — Παθ. **ἀνοίγνυμαι**, μέλ. *ἀν-εῶξομαι*, παρακ. *ἀν-έωγμαi, -ῶγμαi*· γ' ενικ. υπερσ. *ἀν-εῶκτο*, αόρ. α' *ἀν-εῶχθην*, υποτ. *ἀν-οιχθῶ*, ευκτ. *ἀν-οιχθείην*, *ἀν-οιχθείς*· αόρ. β' *ἤνοιγην*· στα μεταγεν. ελλην. συναντώνται ανώμαλοι τύποι *ἠνέωξα, ἠνέωγμαi, ἠνέωχθην*· **I. 1.** ανοίγω πόρτες κ.λπ.· *ἀναοίγεσκον κληῖδα*,

προσπάθησαν να βάλουν πίσω το μοχλό ώστε να ανοίξουν την πόρτα, σε Ομήρ. Ιλ.· *πύλας θύραν άν.*, σε Αισχύλ., Αριστοφ. **2.** λύνω, ανοίγω, φανερώνω, *πῶμ' άνέωγε*, αφαίρεσε το κάλυμμα και το άνοιξε, σε Ομήρ. Ιλ.· μεταφ., *άνοίξαντι κλήδα φρενῶν*, σε Ευρ.· *άν. οἶνον*, ανοίγω κρασί, σε Θεόκρ. **3.** αφήνω ανοιχτό, ξεσκεπάζω, αποκαλύπτω, ξετυλίγω, σε Σοφ. **4.** ως ναυτικός όρος, απόλ., ανοίγομαι στη θάλασσα, φεύγω από την ξηρά, σε Ξεν. **II.** Παθ., είμαι ανοιχτός, στέκομαι ανοιχτός, για πόρτες, σε Ηρόδ., Πλάτ.· *κόλποι δι' άλλήλων άνοιγόμενοι*, ανοίγοντας ο ένας μέσα στον άλλο, σε Πλούτ. **άν-οιδέω**, Επικ. — **είω**, μέλ. *-ήσω*, αόρ. *ά άνώδησα*. **1.** φουσκώνω, λέγεται για κύμα, σε Ευρ. **2.** μεταφ. λέγεται για το πάθος, σε Ηρόδ. **άν-οικίζω**, μέλ. Αττ. *-ϊῶ*, ανακατώνω τη χώρα — **I.** Παθ. και Μέσ., μεταφέρω την διαμονή μου στην εξοχή, μεταναστεύω στο εσωτερικό, σε Αριστοφ.· και για πόλεις, είμαι χτισμένος στην ενδοχώρα, μακριά από την ακτή, σε Θουκ.· γενικά, μεταναστεύω, *δεῦρ' άνοικισθείς*, σε Αριστοφ., Θουκ. **II.** επανατοποθετώ, επαναπροσδιορίζω — Παθ., οικίζομαι από την αρχή, σε Πλούτ. **άν-οικοδομέω**, μέλ. *-ήσω*, **I. 1.** χτίζω, ανοικοδομώ, σε Ηρόδ. **2.** περιτειχίζω, σε Αριστοφ. **II.** χτίζω εκ νέου, επανοικοδομώ, σε Θουκ., Ξεν. **άν-οικος**, **-ον** = *ἄ-οικος*, άστεγος, ανέστιος, σε Ηρόδ. **άνοικτέον**, ρημ. επίθ. του *άνοίγω*, αυτό που πρέπει να ανοιχθεί, σε Ευρ. **άν-οικτίμων**, **-ον**, ανηλεής, άσπλαχνος, ανελέητος, σε Σοφ., Ανθ. **άν-οίκτηστος**, **-ον**, αυτός που δεν θρηνήθηκε, δεν ελεήθηκε από κανέναν, σε Ανθ. **άνοικτός**, **-ή**, **-όν** (**άνοίγνυμι**), ανοιχτός, σε Βάβρ., Λουκ. **άν-οικτος**, **-ον**, ανοικτίμων, σκληρός, αδίστακτος, σε Ευρ.· επίρρ. *-τως*, χωρίς οίκτο, ανηλεώς, ανευσπλαχνικά, σε Σοφ., Ευρ. **άν-οιμώζω**, μέλ. *-ξομαι*, θρηνώ μεγαλοφώνως, σε Αισχύλ., Θουκ. **άν-οίμωκτος**, **-ον** (*άν-στερητικό οίμώζω*), ο μη θρηνηθείς, σε Αισχύλ.· επίρρ. **άνοιμωκτί** [*ι*], χωρίς οιμωγή, θρήνο, ατιμώρητα, σε Σοφ. **άνοιξις**, **-εως**, **ή** (**άνοίγνυμι**), άνοιγμα, *πυλῶν*, σε Θουκ. **άνοιστέον**, ρημ. επίθ. του *άναφέρω*, αυτό που πρέπει να αναφερθεί, σε Σοφ., Ευρ.· αυτό που πρέπει να γίνει φανερό, *τί πρός τι*, σε Πλούτ. **άνοιστός**, **-ή**, **-όν**, Ιων. **άνωϊστος**, **-η**, **-ον** (*άναφέρω*, μέλ. *άνοίσω*), αυτός που έχει αναφερθεί, *έξ τινα*, σε κάποιον για απόφαση, σε Ηρόδ. **άν-οιστρέω**, μέλ. *-ήσω*, εμβάλλω σε βακχικό οίστρο, σε Ευρ. **άνοίσω**, μέλ. του *άναφέρω*. **άνοιτο**, γ' ενικ. Παθ. ευκτ. του *άνω*. **άνοκωχεύω**, Ιων. **άνακ-**, μέλ. *-σω*, **I. 1.** κρατώ πίσω, σταματώ, εμποδίζω, *άν. τὰς νέας*, τις κρατώ στα ανοιχτά, σε Ηρόδ.· λέγεται για άρμα, το συγκρατώ, το σταματώ, σε Σοφ. **2.** *άν. τὸν τόκον τῶν ὄπλων*, διατηρώ την ένταση, το τέντωμα των σχοινηών, τα κρατώ τεντωμένα, σε Ηρόδ. **II.** αμτβ., σταματώ, στέκομαι ακίνητος, στον ίδ. **άν-οκωχή**, **ή**, σχημ. με αναδυπλ. από το *άν-οχή* (πρβλ. **όκωχα**, παρακ. του **έχω**), **1.** στάση, παύση, ανάπαυλα, *κακῶν*, σε Θουκ.· απόλ., κατάπαυση εχθροπραξιών, ανακωχή, *δι' άνοκωχῆς γίγνεσθαι τι*, βρίσκομαι σε ανακωχή με κάποιον, στον ίδ. **2.** εμπόδιο, κώλυμα, στον ίδ. (Οι τύποι *άνακωχή*, *άνακωχεύω* είναι μεταγεν. και παρεφθαρμένοι). **άνολβία**, Ιον. — **ή**, **ή** (**άνολβος**), δυστυχία, σε Ησιόδ. [*ι*]. **άνόλβιος**, **-ον**, = το επόμ., σε Ηρόδ.

ἄν-ολβος, -ον, ανευλόγητος, ἄθλιος, δυστυχής, ελεεινός, σε Θεόγν., Τραγ.

ἄν-όλεθρος, Επικ. αντί ἀνώλεθρος.

ἄνολκή, ἢ (ἀνέλκω), ἀνάσυρση, λίθων, σε Θουκ.

ἄν-ολολύζω, μέλ. -ύζω, **I. 1.** κραυγάζω δυνατά, φωνάζω (με χαρά), σε Τραγ. **2.** με αιτ., θρηνῶ μεγαλοφώνως, σε Σοφ. **II.** με Ενεργ. σημασία, εξεγείρω μέσω βακχικών κραυγών, σε Ευρ.

ἄν-ολοφύρομαι[ῦ], αποθ., ξεσπῶ σε ηχηρό ολοφυρμό, σε θρήνο, σε Θουκ., Ξεν.

ἄνομαι, βλ. **ἄνω**.

ἄν-ομαλίζω, μέλ. -σω, αποκαθιστῶ την ισότητα, εξομαλίζω, εξισώνω, Παθ. απαρ. παρακ. α' ἀνωμαλίσθαι, σε Αριστ.

ἄν-ομαλόω, μέλ. -ώσω, = το προηγ.

ἄν-ομβρος, -ον, αυτός που δεν έχει βροχή, λέγεται για χώρες, σε Ηρόδ.· ἄν. ροαί, ποτάμια που δεν τροφοδοτούνται από καταιγίδες, σε Ευρ.

ἄνομέω, μέλ. -ήσω (ἄνομος), ενεργῶ παράνομα, περί τι, σε Ηρόδ.

ἄνομία, ἰων. -ίη, ἢ (ἄνομος), παρανομία, παράνομη δραστηριότητα, σε Ηρόδ., Ευρ. κ.λπ.

ἄν-ομίλητος[τ], -ον, **1.** αυτός που δεν έχει επαφή με άλλους, ακοινωνήτος, σε Πλάτ. **2.** με γεν., ἄνομ. παιδείας, ο μη πεπαιδευμένος, ἀμόρφωτος, σε Λουκ.

ἄν-όμματος, -ον (ὄμμα), ἀόμματος, τυφλός, σε Σοφ.

ἄν-ομοιο-ειδής, -ές (εἶδος), ἀπό διαφορετικό εἶδος, ετερογενής, σε Αριστ.

ἄν-όμοιος, -ον και -α, -ον, ἀνόμοιος, διαφορετικός, σε Πίνδ., Πλάτ.· ἄν. τινι, διαφορετικός ἀπό αυτό, σε Πλάτ.· ἐπίρρ. -ως, σε Θουκ.· ἄν. ἔχειν, εἶναι ἀνόμοια, διαφορετικά, σε Ξεν.

ἄνομοιότης, -ητος, ἢ (ἀνόμοιος), ἀνομοιότητα, διαφορά, σε Πλάτ.

ἄνομοιόω, μέλ. -ώσω, καθιστῶ κάτι διαφορετικό ἢ ἀνόμοιο, σε Πλάτ. — Παθ., εἶμαι ἢ γίνομαι ἀνόμοιος, στον ἰδ.

ἄν-ομολογέομαι, μέλ. -ήσομαι, παρακ. ἀνωμολόγημαι· αποθ.· **I. 1.** συμφωνῶ σε ἓνα ζήτημα, ἔρχομαι σε συνεννόηση, περί τινος, σε Πλάτ.· πρὸς τινα, με κάποιον, στον ἰδ. **2.** συνονίζω τα συμπεράσματά μου, συγκεφαλαιώνω, τὰ εἰρημένα, στον ἰδ. **II.** παρακ. με Παθ. σημασία, ἀνωμολόγημαι πράττειν, επιτρέπεται να κάνω, σε Δημ.

ἄνομολογητέον, ρημ. ἐπίθ., αυτό που πρέπει να γίνει παραδεκτό, σε Πλάτ.

ἄνομολογία, ἢ, διαφορά, διαφωνία, σε Πλούτ.

ἄν-ομόλογος, -ον, αυτός που διαφωνεῖ.

ἄν-ομολογούμενος, -η, -ον, αυτός που δε βρίσκεται σε συμφωνία, ἀσύμφωνος, σε Πλάτ.

ἄ-νομος, -ον, I. αυτός που δεν ἔχει νόμο, ἀνομος, παράνομος, σε Ηρόδ., Τραγ. κ.λπ.· ἐπίρρ. -μωσ, σε Ευρ. κ.λπ.· συγκρ. -ώτερον, σε Πλάτ. **II.** (νόμος II), μουσικός, σε Αισχύλ.

ἄν-όνητος, Δωρ. -ἄτος, -ον (όνίνημι), **I.** ἀνωφελής, ἀκερδής, σε Σοφ., Ευρ. κ.λπ.· ουδ. πληθ., ἀνόνητα, ως ἐπίρρ., μάταια, σε Ευρ. **II.** με γεν., αυτός που δεν ἀποφέρει κέρδος ἀπό κάτι, σε Δημ.

ἄ-νοος, -ον, συνηρ. ἄ-νοος, -ουν, αυτός που δεν ἔχει νόηση, ἀνόητος, μωρός, σε Ομήρ. Ἰλ., Σοφ. κ.λπ.· συγκρ. ἀνούστερος, σε Αισχύλ.

ἄνοπαῖα, ἐπίρρ. εἶτε (ἀπό το ἄν-στερητικό και *ὄπτομαι), πέταξε μακριά ἀόρατη· εἶτε = ἄνω, ψηλά στον αέρα· ἢ ἄν' ὄπαῖα (= ἀνά ὄπήν), πάνω μέσω της τρύπας της στέγης, σε Ομήρ. Οδ.· ἄλλοι γράφουν ἀνόπαια, ἢ, εἶδος αετοῦ.

ἄν-οπλος, -ον, αυτός που βρίσκεται χωρίς το ὄπλον ή τη μεγάλη ασπίδα, σε Ηρόδ., Πλάτ.

ἄν-ὄργανος, -ον (ὄργανον), αυτός που δεν έχει ὄργανα, σε Πλούτ.

ἄνορέα, ή, Δωρ. αντί ἡνορέη.

ἄνορθῶ, μέλ. -ώσω, ἀόρ. ἀ' ἀνώρθωσα, **1.** ανεγείρω, αποκαθιστώ, ανοικοδομῶ, σε Ηρόδ., Θουκ. **2.** επαναφέρω στην πρότερη ακμή ή ευημερία, πόλιν, σε Σοφ. **3.** επανορθώνω, διορθώνω, τινά, σε Ευρ.

ἄν-ορμος, -ον, αυτός που δεν έχει λιμάνι, ἀλίμενος· μεταφ., ὕμναιον

ἄν.εἰσπλεῖν, πλέεις σε γάμο που δεν έχει λιμάνι για εσένα, σε Σοφ.

ἄν-ὄρνυμι, μέλ. -ὄρσω, ερεθίζω, διεγείρω, εξεγείρω, σε Πίνδ. — Παθ., Επικ. ἀόρ. β' ἀνώρτω, ξεκινῶ, αρχίζω, σε Όμηρ.

ἄνοροῦ, Επικ. ἀόρ. ἀ' ἀνόρουσα, ανεγείρομαι, αναπηδῶ, σε Όμηρ.· λέγεται για τον ήλιο, ἀνόρουσεν οὐρανὸν ἐς, πήγε αμέσως ψηλά στον ουρανό, σε Όμηρ. Οδ.· ἀνοροῦσαις (Δωρ. μτχ. αορ. ἀ'), σε Πίνδ.

ἄν-όροφος, -ον, αυτός που δεν έχει οροφή, σε Ευρ.

ἄν-ορτάλιζω, μέλ. -ίσω (ὄρταλίζ), χτυπῶ τις φτερούγες και κράζω, ὅπως ο πετεινός, σε Αριστοφ.

ἄν-ορύσσω, Αττ. -ττω· μέλ. -ζω, Παθ. παρακ. ἀνορώρυγμαι· **1.** ξεθάβω αυτό που είχε θαφτεί, σε Ηρόδ., Αριστοφ. **2.** ἄν. τάφον, ανοίγω, ανασκάπτω, συλῶ, σε Ηρόδ.

ἄν-ορχέομαι, μέλ. -ήσομαι, αποθ., αναπηδῶ και χορεύω, σε Ευρ.

ἄν-όσιος, -ον και -α, -ον, ἀνίερος, βέβηλος, μιαρός, Λατ. profanus, λέγεται για πρόσωπα και πράγματα, σε Ηρόδ., Αττ.· ἀνόσιος νέκυς, νεκρός που δεν του έχουν αποδοθεῖ οι καθιερωμένες νεκρικές τιμές, σε Σοφ.· ἐπίρρ. -ίως, κατά τρόπο ἀνόσιο, στον ίδ.· χωρίς νεκρικές τελετές, σε Ευρ.

ἄνοσιότης, -ητος, ή (ἀνόσιος), μιαρότητα, ανιερότητα, σε Πλάτ.

ἄ-νοσος, Ιων. και Επικ. ἄ-νουσος, -ον, **I. 1.** αυτός που δεν έχει ασθένεια, υγιής, ασφαλής, σώος, σε Όμηρ. Οδ., Ηρόδ., Αττ. **2.** με γεν., ἄνοσος κακῶν, ἀνέπαφος ἀπὸ το κακό, σε Ευρ. **3.** λέγεται για εποχή, απαλλαγμένη ἀπὸ ασθένεια, σε Θουκ. **II.** λέγεται για πράγμα, αυτό που δεν προκαλεῖ ασθένεια, αβλαβές, σε Ευρ.

ἄν-όστεος, -ον (ὄστεον), αυτός που δεν έχει κόκκαλα, λέγεται για τον πολύποδα (χταπόδι), σε Ησίοδ.

ἄ-νόστητος, -ον (νοστέω), τόπος ἀπ' ὅπου δεν επιστρέφει κανείς, σε Ανθ.

ἄ-νόστιμος, -ον, 1. αυτός που δεν επιστρέφει, κείνον ἄν. ἔθηκεν, του ἐμπόδισε την επιστροφή, σε Όμηρ. Οδ. **2.** αυτός που δεν ανιχνεύεται, σε Ευρ.

ἄ-νοστος, -ον, αυτός που δεν έχει γυρισμό, σε Όμηρ. Οδ.· υπερθ. ἀνοστοτάτη, που δεν γυρίζει ποτέ πίσω, σε Ανθ.

ἄν-οτοτύζω, μέλ. -ζω, ξεσπῶ σε θρήνο, σε Αισχύλ., Ευρ.

ἄν-ούᾶτος, -ον (ουᾶς), αυτός που δεν έχει αυτί, χωρίς χερούλι, σε Θεόκρ.

ἄνους, -ουν, συνηρ. ἀντί ἄνοος.

ἄ-νουσος, -ον, Ιων. ἀντί ἄ-νοσος.

ἄν-ούτᾶτος, -ον (ουᾶτω), αυτός που δεν χτυπήθηκε ἀπὸ σπαθί, σε Όμηρ. Ιλ.

ἄν-ουτητί[τι], ἐπίρρ. (ουᾶτω), χωρίς τραύμα, πληγή, σε Όμηρ. Ιλ.

ἄνοχή, ή (ἀνέχω), **I.** αναχαίτιση, σταμάτημα, κατάπαυση, ἰδίως λέγεται για εχθροπραξίες· πληθ., ὅπως το Λατ. induciae, ἀνακωχή, κατάπαυση του πυρός, σε Ξεν. **II.** (ἀνέχομαι) μακροθυμία, ἀνοχή, σε Κ.Δ.

ἄν-οχμάζω, μέλ. -άσω, ανεγείρω, ἀνυψώνω, σε Ανθ.

ἄν-στα, Επικ. ἀντί ἀνά-στα, -στηθι, προστ. αορ. β' του ἀνίστημι· ἀνα-στάς, μτχ.

άν-στήμεναι, Επικ. αντί *άνα-στήναι*, απαρ. αορ. β' του *άνίστημι*.

άν-στήτην, Επικ. αντί *-εστήτην*, γ' δυϊκ. αόρ. β' του *άνίστημι*.

άν-στρέψειαν, ποιητ. αντί *άνα-στρέψειαν*.

άν-σχεθέειν, Επικ. αντί *άνα-σχεθεῖν*, αόρ. β' του *άnéχω*. **άν-σχεο**, αντί *άνα-σχοῦ*, προστ.

άν-σχετός, βλ. [άνα-σχετός](#).

άν-σχήσεσθαι, Επικ. αντί *άνα-σχήσεσθαι*.

άντα (**άντι**), επίρρ., **1.** ενώπιος ενωπίω, πρόσωπο με πρόσωπο, *άντα μάχεσθαι*, μάχομαι άνδρας προς άνδρα· *άντα ιδεῖν*, κοιτάζω μπροστά από κάποιον· *θεοῖς άντα έώκει*, ήταν όμοιος με τους θεούς στην όψη, σε Όμηρ.· *άντα τιτύσκεσθαι*, στοχεύω κατευθεία προς αυτούς, σε Όμηρ.· *άντα παρειάων*, μπροστά από τις παρειές της, *άντ' όφθαλμοῖν*, σε Ομήρ. Οδ.· *άντα σέθεν*, μπροστά σου, στο ίδ. **2.** με εχθρική σημασία, ενάντια, *Διός άντα*, σε Ομήρ. Ιλ.

άντ-άγοράζω, μέλ. -σω, εξαγοράζω με χρήματα, ανταλλάσω στη θέση κάποιου άλλου πράγματος, σε Ξεν. — μτχ. Παθ. αορ. α' *άνταγορασθεῖς*, σε Δημ.

άντ-άγορεύω, μέλ. -σω, μιλώ ενάντια σε, απαντώ, αποκρίνομαι, σε Πίνδ.·

αντιπαρατίθεμαι, *τινί*, σε Αριστοφ.

άντ-άγωνίζομαι, μέλ. Αττ. *-ιούμαι*· ως αποθ., αγωνίζομαι ενάντια, είμαι αντίπαλος κάποιου, *τινι*, σε Ηρόδ., Θουκ.· γενικά, αντιμάχομαι ή διαφιλονικώ με, *τινι*, σε Θουκ.· *οι άνταγωνιζόμενοι τι*, οι διάδικοι, αντίδικοι σε δίκη, σε Ξεν.

άντάγωνιστέω, μέλ. -ήσω, αντιτίθεμαι, αντιπαλεύω, σε Αριστ.

άντάγωνιστής, -οῦ, ό (**άνταγωνίζομαι**), αντίπαλος, ανταγωνιστής, σε Ξεν. κ.λπ.· **άντ. έρωτος**, αντίπαλος στον έρωτα, σε Ευρ.

άντ-αείρω, άντ-αίρω· Μέσ., *άνταείρεσθαι χειράς τινι*, ανυψώνω τα χέρια μου απέναντι σε κάποιον, σε Ηρόδ.

άντάεις, Δωρ. αντί *άντήεις*.

άντ-αθλος, -ον, ανταγωνιστής, αντίπαλος, *τινος*, σε Ανθ.

άντ-αιδέομαι, Μέσ., σέβομαι ως ανταπόδοση σεβασμού, σε Ξεν.

άνταῖος, -α, -ον (**άντα**), **1.** ενάντια τοποθετημένος, άκρως αντίθετος, *άνταία πληγή*, πληγή από μπροστά, σε Σοφ., Ευρ. **2.** αντίθετος, εχθρικός, μισητός, σε Ευρ.· *τινι*, σε κάποιον, σε Αισχύλ.· *άνταῖα θεῶν*, οι εχθρικοί τους σκοποί, στον ίδ.

άντ-αίρω, Ιων. **άνταείρω** μέλ. -άρῶ, αόρ. α' -ήρα· **I.** ανασηκώνω ενάντια, *χειράς τινι*, σε Ανθ.· ομοίως στη Μέσ., σε Θουκ. **II.** αμτβ., **1.** εγείρομαι εναντίον, ανθίσταμαι, *τινί*, σε Πλάτ., Δημ.· *πρός τι ή τινα*, σε Δημ. κ.λπ. **2.** λέγεται για βράχο, κείμαι ακριβώς απέναντι, *πρός τήν Λιβύην*, σε Πλούτ.

άντ-αιτέω, μέλ. -ήσω, ανταπαντώ, ζητώ εις ανταπόδοση, σε Θουκ.

άντάκαῖος, ό, είδος ψαριού, «μουρούνα», ξιφίας, σε Ηρόδ. (άγν. προέλ.).

άντ-άκούω, μέλ. -ούσομαι, ακούω με τη σειρά μου, *τι άντί τινος*, σε Σοφ.· *απόλ.*, ακούω προσεκτικά, σε Αισχύλ., Ξεν.

άντ-άλλάζω, μέλ. -ζω, ανταποδίδω κραυγή, σε Αισχύλ.

άντάλλαγμα, -ατος, τό (**άνταλλάσσω**), αυτό που δίνεται ή παίρνεται ως αντάλλαγμα, *φίλουγια ένα φίλο*, σε Ευρ.· *τήσψυχής*, για την ψυχή κάποιου, σε Κ.Δ.

άνταλλακτέον, ρημ. επίθ., αυτό που πρέπει να γίνει ανταλλαγή, *τινός*, με κάποιον άλλο πράγμα, σε Δημ.

ἀντ-αλλάσσω, Αττ. -ττω, μέλ. -ζω, **I.** ανταλλάσσω κάτι με κάτι άλλο, *τί τινι*, σε Ευρ.· *τὴν ἀξίωσιν τῶν ὀνομάτων ἀντ.*, αλλάζω τη σημασία των ονομάτων, σε Θουκ. **II.** Μέσ., παίρνω εις αντάλλαγμα, *τί τινος*, κάτι για κάποιον άλλο, σε Ευρ., Δημ.· *τι ἀντί τινος*, σε Δημ.· *θάνατον ἀνταλλάσσεται*, θα εκλάβει θάνατο εις ανταπόδοση, δηλ. ως ποινή, σε Ευρ. — Παθ., *ἀνηλλαγμένος τοῦ ἐκατέρων τρόπου*, έχοντας πραγματοποιήσει ανταλλαγή των εθίμων ο ένας του άλλου, δηλ. έχοντας υιοθετήσει ο ένας τις συνήθειες του άλλου, σε Θουκ.

ἀντ-ἄμειβομαι, μέλ. -γομαι, Μέσ., **I.** ανταλλάσσω κάτι με κάτι άλλο, *τί τινι*, σε Αρχίλ. **II.** με αιτ. προσ., ανταμείβω, ανταποδίδω, τιμωρώ, στον ίδ., Αισχύλ. κ.λπ. **III.** ξαναπαντώ, σε Ηρόδ.· *ἀντ. τι πρὸς τινα*, σε Σοφ.

ἀντ-ἄμύνομαι[ῶ], μέλ. -ῶμαι — Μέσ., **I.** υπερασπίζομαι τον εαυτό μου ενάντια σε, ἀμύνομαι, ἀνθίσταμαι, σε Θουκ. **II.** ανταποδίδω, *τινα κακοῖς*, σε Σοφ.

ἀντ-αναβιβάζω, μέλ. -βιβῶ, αναβιβάζω με τη σειρά μου, σε Ξεν.

ἀντ-ανάγω, μέλ. -ζω, **I.** ανάγω ενάντια προς, *ἀντ. νέας*, παραθέτω τα πλοία στη θάλασσα ενάντια προς, σε Ηρόδ.· *ἀλλὰ ἐπίσης, ἀντ. ναυσίν*, με πλοία, σε Θουκ.· ομοίως, *ἀντανάγειν* ή *ἀντανάγεσθαι* μόνο του, στον ίδ., Ξεν. **II.** αναβιβάζω αντί άλλου, σε Ανθ.

ἀντ-αναιρέω, μέλ. -ήσω, αφαιρώ, εξαλείφω, απομακρύνω από τις αντίθετες πλευρές ενός συλλογισμού, ακυρώνω, σε Δημ.

ἀντ-ανᾶλίσκω, μέλ. -ᾶλώσω, καταστρέφω ως ανταπόδοση, σε Ευρ.

ἀντ-αναμένω, μέλ. -μενῶ, αναμένω αντί να δραστηριοποιηθῶ, αντί να λάβω δραστικά μέτρα αντιμετώπισης, σε Θουκ.

ἀντ-αναπίμπλημι, μέλ. -πλήσω, συμπληρώνω με τη σειρά μου, σε Ξεν.

ἀντ-αναπλέκω, μέλ. -ζω, πλέκω σε διαμάχη με, *τινί*, σε Ανθ.

ἀντ-αναπληρόω, μέλ. -ώσω, παρέχω ως υποκατάστατο ή αντιστάθμισμα, *τινά πρὸς τινα*, σε Δημ.

ἄντ-ανδρός, -ον (ἀνήρ), αντί ανδρός, ως υποκατάστατο αυτού, σε Λουκ.

ἀντ-ἀνειμι (εἶμι, ἴβο), σηκώνομαι ὥστε να ἰσοροπήσω, *τινι*, σε Θουκ.

ἀντ-ανίστημι, μέλ. -στήσω, **I.** αντιστέκομαι ἀπέναντι σε, *τί τινι*, σε Πλούτ. **II.** Παθ., με Ενεργ. ἀόρ. β' ἔξεσηκώνομαι ἐναντίον κάποιου, *τινι*, σε Σοφ.

ἀντ-ἄξιος, -α, -ονκαι —ος, -ον, 1. ἰσάξιος, ἄξιος επακριβῶς, με γεν., σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., Αττ. **2.** ἀπόλ., ὄχι κατώτερης ἀξίας, ἰσότημος, σε Ομήρ. Ιλ.

ἀνταξιόω, μέλ. -ώσω, απαιτώ ως ἰσότημο ή ως αντάλλαγμα, σε Θουκ.

ἀντ-απαιτέω, μέλ. -ήσω, απαιτώ ως ανταπόδοση, σε Θουκ. — Παθ., απαιτούμαι ἐναντι κάποιου άλλου, για κάτι εις ανταπόδοση, *τι*, σε Πλούτ.

ἀντ-απᾶμειβομαι, μέλ. -γομαι, Μέσ., υπακούω με τη σειρά μου, *τινί*, σε Τυρτ.

ἀντ-απερύκω[ῶ], μέλ. -ζω, αποκρούω με τη σειρά μου, σε Ανθ.

ἀντ-αποδείκνυμι ή -ύω, μέλ. -δείζω, αποδεικνύω με τη σειρά μου ή απαντώ, σε Ξεν.

ἀντ-αποδίδωμι, μέλ. -δώσω, **I.** αποδίδω πίσω, αποπληρώνω, παραθέτω ως πληρωμή ή ανταμοιβή, ανταπόδοση, σε Βατραχομ., Ηρόδ., Αττ.· ἀπόλ., ανταποδίδω, σε Θουκ. **II. 1.** βρίσκω ἀντίστοιχο, σε Πλάτ. **2.** ἀμτβ., απαντώ σε, αντιστοιχῶ σε, *τοῖς ἐτέροις*, στον ίδ. **3.** ανταπαντῶ, *τινι*, στον ίδ. **III.** παραδίδω ως αντάλλαγμα, *τὸ σύνθημα*, σε Ξεν. **IV.** αντικρούω ήχο, σε Πλούτ.

ἀνταπόδομα, -ατος, τό (ἀνταποδίδωμι), ανταπόδοση, ανταμοιβή, σε Κ.Δ.

ἀνταπόδοσις, -εως, ή (ἀνταποδίδωμι), επιστροφή ως αντάλλαγμα, σε Θουκ.· ανταπόδοση, ανταμοιβή, αντιπληρωμή, σε Κ.Δ.

ἀντ-αποκρίνομαι[ῖ], Μέσ., απαντώ εκ νέου, σε Κ.Δ.: αντιμάχομαι
διαλεκτικά, *τινι*, στο ίδ.

ἀντ-αποκτείνω, μέλ. -*κτενῶ*, σκοτώνω με τη σειρά μου, σε Ηρόδ., Αττ.

ἀντ-απολαμβάνω, μέλ. -*λήψομαι*, λαμβάνω ή αποδέχομαι ως αντάλλαγμα, σε Πλάτ., Δημ.

ἀντ-απόλλῶμι, μέλ. -*απολέσω*, **I.** καταστρέφω ως ανταπόδοση, σε Ευρ., Πλάτ.

II. Παθ. και Μέσ., με Ενεργ. παρακ. β' -*απόλωλα*, χάνομαι με τη σειρά μου, σε Ευρ.: *ὑπὲρ ἀνδρὸς ἐκάστου δέκα ἀνταπόλλυσθαι*, ότι δέκα θα θανατωθούν ως εκδίκηση για κάθε ένα άνδρα ξεχωριστά, σε Ηρόδ.

ἀντ-αποτίνω, μέλ. -*τίσω [ῖ]*, ξεπληρώνω, ανταποδίδω, σε Ανθ.

ἀντ-αποφαίνω, μέλ. -*φᾶνῶ*, αποδεικνύω, καταδεικνύω από την άλλη μεριά, σε Θουκ.

ἀντ-άπτομαι, Ιων. αντί *ἀνθ-άπτομαι*.

ἀντ-αρκέω, μέλ. -*έσω*, **I.** αντιστέκομαι, *τινί*, σε Θουκ.: *πρὸς τι*, σε Πλούτ. **II.** απόλ., αντέχω, εμμένω, σε Αριστοφ.

ἀντ-ασπάζομαι, μέλ. -*ασσομαι*, αποθ., καλωσορίζω ή χαιρετίζω ως ανταπόδοση, σε Ξεν.: *αποδέχομαι ευγενικά*, στον ίδ.

ἀνταυγεία, ή, αντανάκλαση φωτός, σε Ξεν.

ἀντ-αυγέω, μέλ. -*ήσω (αύγή)*, αντανακλώ φως, *φάσγανον ἀνταυγεῖ φόνον*, αντανακλά πίσω τον φόνον, σε Ευρ.

ἀντ-αυδάω, μέλ. -*ήσω*, μιλώ ενάντια προς, απαντώ, *τινα*, σε Σοφ.

ἀντ-αύω, μέλ. -*σω*. Δωρ. αόρ. α' -*αὔσα [ῶ]*, ηχώ με τη σειρά μου, απαντώ, αποκρίνομαι, *τινί*, σε Πίνδ.

ἀντ-αφήμι, μέλ. -*αφήσω*, αφήνω να φύγει ή να πέσει και με τη σειρά μου, σε Ευρ.

ἀντάω, ποιητ. γ' ενικ. ευκτ. *ἀντήη*. Ιων. παρατ. *ήντεον*. μέλ. *ἀντήσω*. Δωρ. αορ. α' *ἀντάσα*. παρακ. *ήντηκα*. (*ἀντα*) **I.** με δοτ. προσ., έρχομαι αντίθετα προς, έρχομαι

πρόσωπο με πρόσωπο, αντιπαρατίθεμαι, σε Ομήρ. *ιλ.*, Τραγ. **II.** με γεν., είτε: **1.** γεν. προσ., συναντώ στη μάχη, σε Όμηρ., είτε: **2.** με γεν. πράγμ., παίρνω μέρος σε,

μετέχω σε, στον ίδ.: *ὅπως ήνησας ὀπωπής*, πώς έσπευσες να τον δεις, σε Ομήρ.

Οδ.: ομοίως, *ἀντ. ξεινίων*, σε Ηρόδ.: *κακῶν*, σε Σοφ.: ομοίως, *ἀντασε Ἐρεχθειδᾶν*, είχε συμμετοχή στο φόνο τους, στον ίδ.

ἀντεβόλησα, αόρ. α' του *ἀντιβολέω*.

ἀντ-εγγράφω, μέλ. -*ψω*, καταχωρώ ένα όνομα στη θέση κάποιου άλλου, σε Δημ.

ἀντ-εγκάλέω, μέλ. -*έσω*, κατηγορώ με τη σειρά μου, σε Δημ.

ἀντ-εικάζω, μέλ. -*άσομαι*, αόρ. α' -*ήκασα*. συγκρίνω, παρομοιάζω, *τινά τινι*, σε Αριστοφ.: απόλ., σε Πλάτ.

ἀν-τείνω, ποιητ. αντί *ἀνα-τείνω*.

ἀντ-εῖπον, αόρ. β' χωρίς ενεστ. (αντί αυτού χρησμ. το *ἀντ-αγορεύω*, πρβλ. [ἀντ-εῖρω](#)). **1.** μιλώ εναντίον ή ως απάντηση, αντικρούω, αντιτίθεμαι, με δοτ., *οὐδέν ἀντ. τινι*, σε Αισχύλ. κ.λπ.: απόλ., ανταπαντώ, σε Θουκ. κ.λπ.: *ἀντ. ἔπος*, προφέρω λόγο

αντιπαραθέσης, σε Ευρ. **2.** *ἀντ. τινί τι*, θέτω κάτι ενάντια σε κάτι άλλο, σε Πλάτ. **3.** *κακῶς ἀντ. τινα*, μιλώ άσχημα για εκείνον ως ανταπόδοση, σε Σοφ.

ἀντ-είρομαι, Ιων. αντί *ἀντ-έρομαι*.

ἀντ-εισάγω, μέλ. -*ξω*, **I.** εισάγω αντί άλλου, υποκαθιστώ, σε Δημ. **II.** ανεβάζω σε αξίωμα διαδοχικά, σε Πλούτ.

ἀντ-εκκλέπτω, μέλ. -*ψω*, κλέβω ως ανταπόδοση, σε Αριστοφ.

ἀντ-εκκόπτω, μέλ. -*ψω*, αντεκβάλλω, εξωθώ ως ανταπόδοση, σε Δημ.

ἀντ-εκπέμπω, μέλ. -ψω, αποστέλλω ως αντάλλαγμα, σε Ξεν.

ἀντ-εκπλέω, μέλ. -πλεύσομαι, εκπλέω εναντίον κάποιου, τινί, σε Θουκ.

ἀντ-εκτείνω, μέλ. -τενῶ, τεντώνω αντιθετικά, ἀν. αὐτόν τινι, εξισώνω, ταιριάζω κάτι με κάτι άλλο, σε Αριστοφ.

ἀντ-εκτίθημι, μέλ. -θήσω, προτείνω ή δηλώνω αντίθετα, σε Πλούτ.

ἀντεκτρέχω, μέλ. -δράμοῦμαι, εξορμώ ενάντια σε, σε Ξεν.

ἀντ-ελαύνω, μέλ. -ελῶ, πλέω εναντίον, σε Πλούτ.

ἀντ-ελπίζω, μέλ. -σω, ελπίζω αντιθέτως ή με τη σειρά μου, σε Θουκ.

ἀντ-εμβάλλω, μέλ. -θαλῶ, πραγματοποιώ εχθρική εισβολή ως ανταπόδοση, σε Ξεν.· επιτίθεμαι ως ανταπόδοση, αντεπιτίθεμαι, σε Πλούτ.

ἀντ-εμβιβάζω, μέλ. -βιβῶ, βάζω κάποιον σε πλοίο στη θέση άλλου, σε Θουκ.

ἀντ-εμπήγνυμι, αόρ. -ενεπάγην [ᾶ], Παθ., μπήγω βαθιά σε, τινι, σε Αριστοφ.

ἀντ-εμπίπλημι, μέλ. -πλήσω, γεμίζω με τη σειρά μου, σε Ξεν.· γεμίζω ως ανταπόδοση ή ως αποζημίωση, τί τινος, στον ίδ.

ἀντεμπίπρημι, μέλ. -πρήσω, βάζω φωτιά ως ανταπόδοση, σε Ηρόδ.

ἀντ-έμφᾶσις, -εως, ή (έμφαίνω), διαφορετικότητα στην εμφάνιση, σε Στράβ.

ἀντ-ενδίδωμι, μέλ. —δώσω, πριονίζω εναλλάξ, λέγεται για ξυλοκόπους, σε Αριστοφ.

ἀντ-εξάγω, μέλ. -ζω, εξάγω με τη σειρά μου ή αντί άλλου, σε Ξεν.

ἀντ-εξαιτέω, μέλ. -ήσω, απαιτώ ως ανταπόδοση, σε Πλούτ.

ἀντ-έξειμι (εἶμι ἰβο), εξέρχομαι εναντίον, σε Ξεν.

ἀντ-εξελαύνω, μέλ. -ελῶ, εξέρχομαι, ιππεύω, οδηγώ, εκπλέω εναντίον, σε Πλούτ.

ἀντ-εξέρχομαι, = ἀντέξειμι, σε Ξεν.

ἀντ-εξετάζω, μέλ. -άσω, εξετάζω κάποιον κατά αντιπαράσταση με άλλον, σε Αισχίν.· τι πρός τι, σε Πλούτ. — Μέσ., αναμετρώμαι ενάντια προς κάποιον άλλο, τινί, σε Λουκ· παρουσιάζομαι ως αντίδικος στο δικαστήριο, στον ίδ.

ἀντ-εξιππεύω, μέλ. -σω, ιππεύω ενάντια σε, σε Πλούτ.

ἀντ-εξόρμησις, -εως, ή (έξορμάω), εχθρική απόπλευση, σε Θουκ.· μέθοδος επίθεσης, σε Πλούτ.

ἀντ-επάγω, μέλ. -ζω, οδηγώ εναντίον· αμτβ., προελαύνω ενάντια σε, σε Θουκ.

ἀντ-επαινέω, μέλ. -έσω, **I.** επαινώ ως ανταπόδοση, σε Ξεν. **II.** Παθ., ἀντ. τινί, εκθειάζομαι σε σύγκριση με, σε Λουκ.

ἀντ-επανάγομαι, Παθ., ανοίγομαι στο πέλαγος ενάντια, πρός τινα, σε Θουκ.

ἀντ-επαφίημι[φί], μέλ. -αφήσω, επιτρέπω κάτι να ορμήσει εναντίον.

ἀντ-έπειμι, (εἶμι ἰβο), εξορμώ, συναντώ εξερχόμενο εχθρό, με δοτ. ή απόλ., σε Θουκ.

ἀντ-επεξάγω, μέλ. -ζω, αμτβ., εξέρχομαι ενάντια προς, σε Θουκ.